

i en løselig Forbindelse med en Embedsmand eller en Bestillingsmand, som understøttes af Ministeren uden Bevilling, eller om De vilde gaa til virkelig at bevilde ham en saadan Hædersgave, at han efter almindelige Begreber kan føre et forsøgt Liv. Det er blevet sagt: men Redningsmandstabet faar jo ikke mere eller ikke en Gang saa meget i Understøttelse. Men vi maa ikke sammenligne det Ene med det Andet. Folk i Redningsmandstabet ere indtraadte i en Overenskomst med Staten, de faae deres aarlige Løn, og de have deres Forpligtelser, de skulle udføre et Embede, men han, trods det, at han ikke har haft noget Embede at udføre, har dog udført Bedrifter, som man ofte skal lede efter hos Redningsmandstabet. Disse to Ting kunne ikke sammenlignes. — Jeg har stillet et Forslag under Nr. 3 a. og Nr. 3 b. principaliter og subsidært angaaende Honorar til Direktøren for Landbohøiskolen. Naar den ærede Ordfører mente, at jeg vilde have været tilfredsstillet, hvis jeg havde hørt den Forklaring, han i Dag gav af, at lade staa paa Finantsloven 6,000 Kr. paa denne Post, saa tager han dog feil; thi jeg vil ærligt talt sige, at jeg forstaaer ikke denne Forklaring, den er i alle dens enkelte Punkter aldeles ufattelig. Jeg kan nok begribe, at man har en særlig Tillid til Ministeren og skænker ham en rigelig Finantslov med bestemte Summer paa de enkelte Poster, men jeg har ikke forstaaet Finantsloven saaledes, at man sætter et Maximum og aftaler med Ministeren, hvorledes han skal bruge dem under de forskjellige givne Forhold. Der staar, som vedtaget ved den Behandling — under de Spørgsmaal, som skulle udsættes til 3die Behandling — at Direktøren for Landbohøiskolen skal honoreres med 6,000 Kr. Hidtil har der lige fra 1856 staaet paa den Post 2,000 Kr. Der er ingen Lovbestemmelse fremkommen endnu, som gjør nogen videre Forandring i Landbohøiskolens Forhold, og derfor har jeg ment, at det vilde være rigtigt at lade Finantsloven staa med det samme Beløb som tidligere, nemlig 2,000 Kr., indtil man saae, hvad Lovforslaget om Landbohøiskolen blev til. Skulde nu det høie Thing ikke synes om det, men have Trang til at gjøre en Forandring deri, har jeg stillet et subsidært Forslag om 4,000 Kr. Det er i Overensstemmelse med Lønningensloven af 1ste April 1871 § 2; der hedder det, at Honoraret for Direktøren ved Landbohøiskolen fastsættes paa Finantsloven. Nu er den fastsat, som den foreslaas efter Udvalgets Indstilling til 6,000 Kr., og man kan dog ikke ved Samtaler mellem Ministeren og

Udvalget, som jeg ikke kjender, og jeg veed ikke, om man ikke skulde kunne komme til en anden Opfattelse, om Landstinget ikke skulde komme til en anden Opfattelse — man kan dog ikke lade det træde i Stedet for bestemt angivne Tal, naar der er Leilighed til at udtrykke sin Villie i Tal. Man kan være saa flot man vil med Hensyn til Lønningerne; men det forekommer mig dog, at man maa angive det i Tal. Jeg vil henstille til det høie Thing, om det nu vil forandre den gamle Bestemmelse om 2,000 Kr. til 6,000 Kr. eller til 4000 Kr., nu have de Valget. Forfaste de mine Forslag, skal det derefter være forhøiet med 200 pCt., og taget de det subsidære Forslag, er det forhøiet med 100 pCt. Lade de det staa, som det nu er, tillader jeg mig at paastaa, at saa er Udvalgets Flertal ikke bundet. Udvalget, der behandler Forslaget om Landbohøiskolen, er heller ikke bundet. De kunne ogsaa meget godt, naaget det staar i Loven af 1ste April 1871, at Honoraret skal fastsættes som hidtil ved Finantsloven, foreslaa et Honorar som det, der her ønskes vedtaget. Dette Lovforslag om Landbohøiskolen vil jo, dersom det bliver vedtaget, blive opført paa § 28, og vil man mene, at denne Post ikke er medtaget, saa kan den jo komme som Forhøielse paa Til lægsbevillingsloven, naar Loven er vedtagen. Jeg har en anden Grund mod Udvalgets Stilling. Udvalget mener, at det er berettiget, at Direktøren skal have et saa høit Honorar, fordi han ogsaa skal være Tilsynshavende for Landbrugsstolerne, men for mig staar det saaledes, at det høie Thing ikke skulde foregribe sin Virksomhed angaaende dette vigtige Spørgsmaal om Loven om Landbrugsstoler. Net, lad det Spørgsmaal blive nærmere drøftet endnu, og lad ikke Finantsudvalget gribe ind i den frie Behandling deraf eller stille en Forudsætning om Honorar for Direktøren til Landbohøiskolen for hans Tilsyn med Landbrugsstolerne, inden man endnu har bestemt, at Loven skulde udkomme, og hvorledes den skulde se ud paa dette Punkt. Skulde der være Tale om, at der skulde være en Inspektør eller Tilsynshavende for Landbrugsstolerne, og at det gjennemgaaende skulde forenes med Direktørposten ved Landbohøiskolen, saa kunde Honoraret derfor fastsættes ved selve Loven; det er dog langt naturligere, end at det staar saaledes paa det Løse her i Finantsloven. Det er jo en Selvfølge, at jeg ikke har fremsat det her af personlige Hensyn, men jeg har gjort det trods personlige Hensyn, fordi jeg ikke kan se rettere, end at der derigjennem baade realiter og efter Formen for